

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068668672/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

omsværmede han det landlige Huus, som skjulte hans Ønskers Gjenstand. En sjelden Gang lykkedes det at see hende i Haven, eller møde hende, fordenmeste i Selskab med hendes Søn eller den ældre Veninde, men en ligegyldig Hilsen til Svar paa hans ærbødige Buk var hele Udbyttet af disse Vandringer. Det lykkedes ham at gjøre Bekjendskab med Præstens. Der nød han den Fordeel at høre tale om hende, at faae Efterretninger om hendes huuslige Stilling, at høre hendes Roes; men at træffe hende der, hvormed han havde smigret sig, var ikke let at opnaae, da saavel hun som Christiane næsten aldrig toge Deel i noget Familienselskab, men omhyggelig undvege Alt, hvad der kunde lede til fortrolige Meddelelser om den forbigangne Tid.

Endelig fik Baron en Indfald, der syntes ham tilhvisket af en god Genius. Han gik en smuk Dag uden videre lige til Huset, bankede paa med rask Beslutning, dog ikke uden en vis Forlegenhed, der klædte ham særdeles godt. Han blev modtagen af Christiane, til hvem han med stor Høflighed heuvendte sig og sagde, at han var henviist til hende for at faae en smuk Bondedragt forfærdiget til en Pige, som skulde have Bryllup paa hans Gods. Han søgte at trække Tiden ud med Forklaringer over denne Stads, der af rimelige Grunde forekom Christiane saa uforstaaelige, at hun til Baronens store Glæde kaldte Claudine til Hjælp, og nu endelig nød den forelskede Mand den Lykke at staae Ansigt til Ansigt med den tilbedte Skjønne, at see hendes Øine fæste sig paa hans og høre hendes Ord henvende sig til ham. De bestilte Arbejder bleve nu uden megen Vanskelighed aftalte og ordnede, og en Dag bestemt, da Baron kunde lade dem afhente, – et Ærinde, som han besluttede selv at udføre; og da den bestemte Dag kom, indtraf ogsaa Baron selv tilvogns, med en Kurv i Vognen, for deri at optage den meget ziirlige Bondedragt, der vilde gjort enhver Brud paa Godset særdeles lykkelig, men som Baron ved sin Hjemkomst gjemte i'en Garderobe, og det med meget fortrædelig Mine, thi denne gang havde han slet ikke faaet Claudine at see, men kunde høre, at hun inde i sit Værelse sang tilligemed sin Søn, og dette Barns Tilværelse, dets Skjønhed og Claudines kjendelige store Moderkjærlighed begyndte allerede at være en smertelig Torn i hans skinsyge Hjerter.

Om faa Dage indfandt han sig igjen og bestilte et Par broderede Bondchuer; han vilde gjerne, sagde han, glæde Fruentimmerne paa hans Gods med disse Gaver til det nærførestaaende Høstgilde. Disse

Huer hentede han ligeledes selv. Saaledes blev han ved at lade forfærdige Mere og Mere af saadanne Pragtsykker, og Høstgildet var allerede for længe siden forbi, uden at disse Bestillinger ophørte. Saavel de to Fruentimmer som hans Kammertjener, der saae disse Sager, gjorde sig en og anden Tanke om Baronens Artighed mod Pigerne paa Godset, men det er vist, at den stakkels Herre havde en stor Kuffert fuld af glimrende Bondestads, der aldrig endnu var kommen noget Menneske tilgode.

Da en Tanke om det Paafaldende i hans Handlemaade opstod hos ham selv, grublede han paa andre Metoder til at nærme sig det kjære Huus og faae Adgang til det. Hans første Indfald bestod i, at han til en Ridetour valgte en sludfuld Efteraarsdag, da han desuden havde erfaret, at Præsten og hans Kone ikke vare hjemme. Han skar Remmen over paa sin Sadel, gik ind til en Skomager i Landsbyen for at faa den repareret, satte sin Hest ind paa Kroen, og gik derpaa dryppende af Regn til Christianes Huus, og bad om at maatte opholde sig der, medens hans Sadel blev gjort istand. Han havde – sagde han – villet besøge Præstens, men erfaret, at der Ingen var hjemme. Han blev modtaget med største Høflighed, og da den lille Familie netop sad ved Theebordet, bad man ham deeltage i dette lille Maaltid. Nu var Isen brudt. Baronens var en smuk ung Mand med et indsmigrende Væsen, forkjælet og forsømt i Opdragelsen, men med en ikke ringe naturlig Forstand og den store Verdens ydre Politur. De uskyldige Fruentimmer vare langt fra at ane nogen Plan til at indtrænge sig i deres nøisomme Bolig, de toge velvilligt og livligt Deel i Samtalen, som deres Gjæst gjorde sit Bedste for at holde ilive saalænge og saa godt som muligt. Med varme Taksigelser for den ham viste Gjæstfrihed bad han om Tilladelse til at turde komme igjen, han fjernede sig endelig og red hjem i et skrækkeligt Uveir, men i det bedste Lune af Verden. En frygtsom Beskedenhed, som ogsaa var mellem de nye Erfaringer, han gjorde i sit eget Indre, forvoldte imidlertid, at han kun med en vis Sparsomhed benyttede den givne Tilladelse, men uophørlig grublede han paa Midler til at komme i Christianes Huus, idetmindste med ligesaameget Frihed som Forvalteren og Skoleholderen, og disse to Mænd, som Ingen skulde have antaget for farlige Medbeilere, bleve Gjenstande for den unge Elskers hemmelige Skinsyge.

Ved Juletid havde han det snilde Indfald at bringe den lille Charles en heel Kurv fuld af Julegaver. Det barnlige Sind er næsten altid tak-